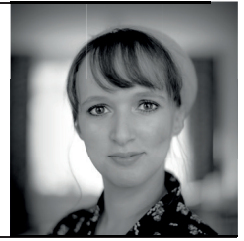

mijn gioer

In deze twaalfdelige serie vertelt theatermaakster Anouk Buijs-Dorfmann over de weg die zij aflegde naar haar uitkomen. Deze week aflevering 4.

Simcha en orchideeën

Heb ik al eens verteld over mijn denkbeeldige vriendje Simcha? Toen ik een jaar of zeven was, verscheen hij in mijn leven om net zo plotseling weer te verdwijnen toen ik in de puberteit kwam. Ik kookte al die jaren voor hem in mijn Fisher-Pricekeukentje. Het was een jongetje met een rond brilletje, fluwelen keppel, peies en tsietsiet. Vroom dus. Toch, hij vond mij Joods genoeg om voor hem te koken. Hij zat naast me om zo nu en dan een flauwe grap in mijn oor te fluisteren als ik het even moeilijk had. Hij was het leukst als hij stoer probeerde te doen (en dus struikelde) en het mooist als hij (waar en wanneer dan ook) in slaap viel. Zijn ronde brilletje zakte af, zijn mond viel open en daar kwam dan een straaltje kwijl uit. Hij hoorde bij mij.

Op Internationale Falafeldag 2013 (12 juni) zat ik in de intercitty van Den Bosch naar Amsterdam. In de trein sta ik altijd open voor nieuwe ontmoetingen maar toen zat ik, net als alle andere reizigers, met mijn kop in mijn telefoon. Tot mijn lichaam met een impuls om op te staan, reageerde op het zien van de man in het zitje schuin

Mijn moeder vond hem maar niks

naast me. Daar zat hij! De dertigjarige versie. Een beetje van het Joodse padje af, want keppel en tsietsiet kon ik niet vinden, maar aan zijn openhangende slaapmond en scheve bril kon ik het zien. Simcha!

De trein stopte, hij werd wakker, slurpte zijn kwijl op en keek me aan. Ik stapte de trein uit. Op het perron van de metro hoorde ik zijn stem: "Sorry, ik doe dit niet vaak, maar ik moet even zeggen dat

ik vind dat je er erg mooi uitziet." Ik bedankte hem en hij stapte de metro in (vroeg niet eens mijn nummer, supervet).

Simcha bleek Jules en Jules kende ik van tv. Hij was die jongen die om religieuze redenen niet op begraafplaatsen mocht komen (waarover later meer) en waarvan ik zei: "Kijk mama, die jongen, die zou nou echt passen bij mij." Mijn moeder vond hem maar niks, waarschijnlijk te vroom en te moeilijk (dat zeg ik, top voor mij). "Die andere jongen is toch veel leuker!?" probeerde ze nog.

Ik heb hem na die ontmoeting benaderd via Facebook: "Was jij niet die jongen op 't station?" "Eh ja, hoe heb je me gevonden?"

Tulp

Een half jaar later ontmoette ik zijn moeder. Nooit had ik erbij stilgestaan dat Simcha ook een moeder had. Een echte Joodse moeder.

Zijn moeder was, als ik een tulp ben (wat een geuzennaam is voor Joods geworden personen), een echte orchidee. Een van de tantes die ik in sjoel vaak had ontmoet. Tantes met hoedjes. Tantes met hoedjes met zo'n 'chic' netje, op het hoofd gehouden door dat elastiekje. Maar je ziet ze niet hè, die elastiekjes. Die overspannen elastiekjes worden namelijk liefdevol opgenomen door de vlezige, warme en liefhebbende, gepoederde onderkinnen. Die tantes met die hoedjes. Wie kent ze niet? Bemoeizuchtig maar liefhebbend.

Ik kon mezelf voor mijn kop slaan als bleek dat ik in sjoel naast een netje was gaan zitten. Het is mij nooit gebeurd dat een netje geen vragenvuur op mij opende. "Wie ben jij?", "Waar kom jij vandaan?", "We zijn al een paar bladzijden verder hoor" (met gelnagel wijzend op mijn gebedenboek), "Kijk, dat is mijn man!", "Kijk, dat is mijn zoon", "Heb jij een vriendje?", "O, je bent niet Joods?", "Ik zal mijn zoon even vragen of hij open staat voor een date met iemand die gioer doet."

Het vragenvuur van orchidee, nu mijn schoonmoeder, begon op een studentenhuysbank met de vraag: "Hou jij ook van voetbal?" Ik twijfelde maar zei: "Eh, mwah, niet echt." Ik keek mijn nu schoonmoeder aan en voelde mijn hart bonken in mijn keel. Ze glimlachte tevreden en zei: "Mooi, ik ook niet." ■

Anouk Buijs